

quam a voto solemnī, quod non nisi a Papa et gravissima de causa solvi potest.

Resp. 2° Votum simplex reddit quidem illicitam obligationem, quae a subdito sine consensu Superioris contrahatur, non tamen *per se* invalidam eam efficit, nisi forte Superior vi potestatis in voluntatem subditi huiusmodi obligationem irritare velit. Votum autem solemnē ita subditi voluntatem oblatione absoluta, perpetua et irrevocabili obstringit Superioris auctoritati, ut Religiosus nullam amplius obligationem, neque naturalem, neque civilem valide contrahere possit (31).

QUAER. 3° *An Religiosus teneatur obedire in dubio, utrum res praecpta sit licita, necne?*

Resp. Affirm., quia tunc praesumptio Superiori favet. Insuper opposita sententia ordinem in Religiosis familiis perturbaret. — S. Lig. n. 47., et alii communiter.

1121. — QUAER. 4° *Quandonam Religiosus peccet graviter contra votum obedientiae?*

Resp. Peccat graviter in sequentibus casibus, qui raro occurrunt; scilicet 1° quando recusat obedire in materia gravi Superiori praecipiente in virtute sanctae obedientiae, vel in nomine Iesu Christi, aut per alias similes formulas, quae rarissime a Superioribus sunt adhibendae; 2° quando Superiori praecipiente respondet: *Nolo obedire, nolo facere, non faciam*, aut aliud simile, quod contemptum formalem auctoritatis percipientis redoleat (32); 3° quando ex inobedientia sequitur grave scandalum aliorum, sive subditorum, sive saecularium, aut grave incommodum sive pro Communitate, sive pro aliis, v. gr. pro salute animarum, etc.

In caeteris casibus inobedientia peccatum veniale non excedit; cum autem praedicti casus peccati mortalis raro accidant, communiter peccata Religiosorum contra obedientiam ut venialia reputanda sunt. — Multo rarius adhuc peccata in solam virtutem commissa mortalia evadent.

1122. — QUAER. 5° *Quibusnam obediendum sit?*

Resp. Obediendum est non tantum Superioribus maioribus, sed etiam inferioribus, seu ministris, vel praepositis ex mandato superiorum praecipientibus, cum eadem sit auctoritas, quae mandatum iniungit (33).

(31) Hoc intellige quoad ea, quae subsint Superioris potestati. Nam si subditus v. gr. promittat alicui *secretum*, vel ipsi *secretum* committatur, obligationem sane contrahit, circa quam Superiori nulla est auctoritas. Quoad ea autem, quae obedientiae materia esse possunt, obligationem

quidem, v. gr. celebrandi missam ad intentionem alterius subditus contrahere potest *conditionatam tamen*, nisi videlicet aliter Superior disponat.

(32) Hoc valet etiamsi praecpti materia in se spectata, non sit gravis.

(33) Intelligenda haec sunt de virtute

QUAER. 6° *Quomodo obediendum sit?*

Resp. Ut obedientiae sua constet plena perfectio, obediendum est 1° *ex motivo supernaturali*, ut praescribit Apost., *Coloss. 3. 22. : Non ad oculos servientes, quasi hominibus placentes... Domino Christo servite*. Secus enim obedientia, etiamsi a peccato immunis esset, omni tamen merito careret, et mere materialis foret (34). — 2° *Alacriter*, seu cum gaudio et animo volenti; *Hilarem enim datorem diligit Deus. 2. Cor. 9. 7.* — 3° *Prompte*, id est vel statim, vel tempore praescripto, et cum debita cura, absque segnitie. — 4° *Ex integro*, seu totum opus praescriptum perficiendo.

CAPUT IV.

DE PRIVILEGIIS REGULARIUM

1123. — Privilegia, quibus gaudent Religiosi, praecipue versantur circa exemptionem ab Episcoporum iurisdictione, sacramentum poenitentiae, casus et censuras reservatas, irregularitates, quaedam vota et vincula, Missam et Communionem, ac nonnulla alia. — Vide S. Lig. lib. 1. in fine, Append. 2. *de Privilegiis*; et in *Hom. apost. tract. 20. c. 4.*

I. Circa exemptionem a iurisdictione episcopali.

1° Regulares generatim gaudent privilegio exemptionis a iurisdictione Episcoporum; quia Praelati regulares in suis monasteriis, ecclesiisque habent iurisdictionem quasi episcopalem (1).

2° Ideo ab Episcopi visitatione tum quoad personas, tum quoad Monasteria et Ecclesias eximuntur. Excipe 1° Monasteria Monialium Regularibus non subiectarum, et etiam subiectarum quoad clausurae custodiam, ad quam curandam Episcopi ceu delegati apostolicae Sedis invigilant; 2° Ecclesias saecularium, quarum Parochus sit Religiosus; 3° Ecclesias Regularium si sint parochiae, verumtamen quoad ea tantum, quae ad paroeciam et Parochum, quatenus id gerit officii, spectant (2).

obedientiae, nam praecptum, quod voti obligatione subditum constringat, solis totius Conventus seu domus Superioribus, (nisi aliter speciales alienius Ordinis Constitutiones disponant) reservari solet.

(34) Quod obediatur Superiori tamquam Christo Domino, id ad rationem formalem virtutis obedientiae non requiritur (Vid. Suarez, *De Relig. Tr. 10. lib. 4. cap. 14. n. 2. 3.*); nec iterum ad rationem meriti exigitur, ut quis agat ex motivo superna-

turali, ut alias ostensum est (Vid. n. 32. qq. 6. 7. 8.).

(1) Haec non reddunt rationem nec causam exemptionis assignant, sed mere eiusdem effectum expriment. Causa est voluntas supremi Legislatoris scilicet Romani Pontificis, qui e re ecclesiastica esse censuit plures habere sibi immediate subiectos, atque adeo ab Ordinariorum iurisdictione exemptos.

(2) Episcoporum iura, quod attinet ad

3° Privilegio exemptionis gaudent non tantum Professi et Conversi, sed Novitii et tertiarium, qui intra claustra commorantur. Item quoad censuras et sacramenta famuli Regularium, qui actu famulantur, et quasi de familia ac perpetui commensales intra claustra Monasteriorum resident (3), haud secus ac ipsi Conversi. — Trid. sess. 24. c. 11. — Vide S. Lig. lib. 1. in fine Append. de Privilegiis n. 75.

II. Circa Sacramentum Poenitentiae.

1124. — 1° Regulares Sacerdotes ex Superioris sui facultate absolvere possunt Religiosos eiusdem Ordinis absque ulla Episcopi loci approbatione. Sic ex privilegiis iure ipsis concessis. — S. Lig. n. 110. Quo tamen privilegio minime comprehenduntur Congregationes, quae non sunt Religiones proprie dictae (4).

visitationem Ecclesiarum Parochialium ad Regularium monasteria pertinentium, definita habes a Benedicti XIV. Constitutione Firmantis 6. Nov. 1744.

(3) Hinc vera ratio peti debet, cur isti Regularium famuli (prouti advertit et S. Alphonsus lib. 6. n. 583.) non subiacent peccatorum seu censurarum reservationibus episcopalibus; quia nimirum ab Episcopi iurisdictione sunt exempti. Et vi quidem huius principii, facilis evadit solutio cuiusdam casus, qui maxime implexus nonnullis videri potuit. Fac enim, aliquis eiusmodi famulus in peccatum incidat quod Episcopus reservavit, et peccata sua Confessario saeculari, non habenti tamen facultatem pro reservatis, confiteri velit. Quaero: poteritne hic illum absolvere? Si enim negas, quomodo cum S. Alphonso (l. c.) dices, eum reservationi episcopali non subiacere? Si vero affirmas, quomodo Confessarius a peccato absolvit, in quod iurisdictionem non habet? Numquid forte demum dices reservationem, quae est iurisdictionis restrictio, non Confessarium, sed poenitentes afflicere? Nodum ergo inde solve, quod isti famuli quoad hoc in eadem sunt conditione ac religiosi, quibus deserviunt. Porro sicut religiosus quando ex praelati sui facultate confitetur sacerdoti saeculari vel alterius Ordinis, absolvitur

vi iurisdictionis, quam Praelatus indirecte communicat sacerdoti, quem ad id subditus elegerit, ita et isti famuli, qui itidem Praelati iurisdictioni subduntur. Et cum Praelatus regularis iurisdictionem a se indirecte communicatam non coaretet quoad peccatum illud, quod Episcopus reservavit, manifesta est ratio, cur sacerdotis saecularis iurdictio in absolvendo aut religioso aut religiosorum famulo non sit restricta.

Id ipsum autem plane contingit quando quispiam confitetur in dioecesi non sua, et peccatum affert in ista quidem dioecesi reservatum, non autem in propria poenitentis dioecesi. Cum enim tum ex rei natura, tum ex communi DD. sententia absolutio tunc conferatur vi iurisdictionis indirecte isti confessario communicatae a poenitentis Ordinario, hic autem Ordinarius, ut fert hypothesis, eiusmodi peccatum non reservaverit, atque adeo iurisdictionem quoad illud non restrinxerit, manifesta ratio patet, cur Confessarius in casu a peccato utcumque ibi reservato possit illum valide et licite absolvere, nisi venerit illuc in fraudem reservationis, ut suo loco dicitur.

(4) Interdum tamen et istae Congregationes eodem privilegio gaudent ex speciali scilicet Romani Pontificis indulgentia

2° Regulares in Conventu degentes confiteri debent Sacerdotibus Ordinis a Superiore designatis, nec ab aliis quibuslibet sive intra sive extra domum valide absolvi absque Superioris licentia possunt (5). Sic ex privilegio Religioni concessio.

3° Concedi tamen solet, ut tempore Iubilaei Regulares, etiam Moniales, cuilibet Sacerdoti approbato sine Superioris licentia confiteri possint. — S. Lig. n. 110. (6).

4° Regulares in itinere, si socium eiusdem Ordinis idoneum habeant, illi confiteri debent. Si vero desit socius idoneus, confiteri possunt cuilibet Sacerdoti saltem approbato, sive regulari, sive saeculari.

An vero Regulares, deficiente socio idoneo, confiteri possunt cuilibet Sacerdoti etiam non approbato, modo idoneus sit? Negant aliqui, innixi praesertim decisione S. Congr. Conc. ad postulatum Episcopi Hildesheimensis. Sed probabilius affirmandum est cum S. Lig. Appendix de Privilegiis, n. 3. cum communi (7).

Resolutio autem S. Congr. ad Postulatum Episcopi Hildesheimensis non obstat, quia agebatur de Religiosis, qui cum ad manum haberent proprii Ordinis socios, nihilominus cuilibet Sacerdoti confiteri volebant, prout in itinere, deficiente socio idoneo, iure ipsis conceditur (8).

(5) Haec Superioris licentia importat indirectam iurisdictionis communicationem quae fit sacerdoti, cui subditus confitebitur. Cur vero ab aliis quibuslibet praeter designatos confessarios, sive intra sive extra Ordinem valide Religiosus non possit absolvi, ratio facile patet; quia nempe alii omnes iurisdictione ad eum absolvendum earent.

(6) Diligenter inspiciendae sunt clausulae Constitutionis iubilaeum concedentis. Pluries enim Sedes Apostolica alias declaravit, aut universim Religiosos, aut saltem ex iis quosdam vi singularis dispositionis seu privilegii huius concessionibus non comprehendendi.

(7) Communis haec DD. sententia innititur Decreto Tridentino (sess. 23. c. 15. De Reform.), quod est huiusmodi: *Decernit Sancta Synodus, nullum etiam Regularem posse confessiones saecularium, etiam sacerdotum, audire nec ad id idoneum reputari, nisi aut parochiale beneficium, aut ab Episcopis*

per examen, si illis videbitur esse necessarium, aut alias idoneus iudicetur, approbationem... obtineat. Necessitatem igitur approbationis expresse exigit solum ad confessiones saecularium excipiendas. Ergo Regulares non sunt hoc Decreto comprehensi, atque adeo sub iure antiquo manent. Quod vero FF. Cappuccini solum approbati confiteri possint, id specialiter a Benedicto XIV fuit statutum. Caeterum cum Constitutiones Pontificiae Regularibus facultatem faciant, ut si desit socius ex proprio Ordine, ab altero Sacerdote sive Regulari sive saeculari absolvi possint, iam eo ipso huic sacerdoti, qui a poenitente eligitur, iurdictio conferitur.

(8) Ex Actis S. Congregationis (*Thesaur. Resol. S. Congr. Conc.* tom. 38. pag. 111.) constat, quaestionem propositam fuisse de Regularibus, qui ad civitatem pluries per annum accedentes, ibique ad aliquot dies commorantes, inibi solebant sibi eligere presbyterum saecularem ab Episcopo non approbatum, quamvis in eadem civitate

III. Circa casus reservados.

1125. — 1° Quoad subditos. Possunt illos absolvere 1° ab omnibus casibus et censuris *papalibus* (nisi quasdam Pontifex exceperit), licet reservatis Episcopo, ut est percussio levis Clerici; 2° ab omnibus casibus *papalibus* eodem modo, ac Episcopi suos dioecesanos absolvere possunt; 3° ab excommunicatione ob percussorem etiam gravem et publicam Clericis inflictam (9).

non deessent, qui ex propria cuiusque Ordinis familia Confessiones eorum possent excipere, et quorum copiam (ibid. pag. 113.) facile habere poterant. Porro (ut in Actis quoque advertitur) facultas Regularibus concessa, ut dum itinerarent, vel essent extra conventus suos, valeret confiteri quibuscumque sacerdotibus, conditionem adiectam hanc habebat (ibid. pag. 116.), si aliquem presbyterum idoneum ex Professoribus Ordinis habere non possint, seu si non possunt habere copiam sacerdotum, quia non habent proprium confessarium. Quod ergo S. Congregatio non quidem ad generalem quaestionem, sed ad casum illum specialem 18 Novembr. 1769 responderit, illas confessiones non fuisse validas, ad controversiam, quam hoc loco tangit A., nihil pertinet.

(9) S. Alphonsus (lib. 7. n. 107.) notat ex iure communi Regularem a Praelato suo posse absolvi, 1° si percusserit eiusdem Ordinis consodalem, nisi percussio sit enormis, aut iniecta manus fuerit in Episcopum seu Abbatem; 2° si percusserit religiosum alterius Ordinis dummodo adhibeatur etiam sententia Praelati cui percussus subditur; 3° non posse a Praelato suo absolvi, si percusserit clericum saecularem sed pro absolutione ad eundem esse Sedem Apostolicam, licet absolvi possit ab Episcopo, si percussio fuerit levis. Quae omnia extenduntur ad Novitium, qui se his criminibus obstrinxerit.

At subdit cum sententia communi S. Alphonsus, haec intelligenda secundum ius commune. Etenim (inquit) spe-

ctatis privilegiis, Religiosi bene possunt absolvi a suis Praelatis, etiamsi percussio fuerit enormis... idque valere, etiamsi Religiosus percusserit alium alterius Ordinis, vel clericum saecularem, et etiamsi percussio fuerit publica. Quoad ista autem privilegia lectorem S. Alphonsus remittit ad nonnullos scriptores, e quibus Palaus (*De Censur.* disp. 3. punct. 23. §. 4 n. 10.) allegat *Compendium Privilegiorum Soc. Iesu.* V. Absolutio, ubi haec habentur (n. 10): Si qui sub obedientia et correctione Societatis degunt, possunt absolvi per Praepositum Generalem et alios, quos ipse deputaverit, ab omnibus peccatis ante vel post ingressum Societatis commissis, et ab omnibus censuris et poenis a iure vel ab homine latis, praeterquam ab his quatuor, quae in Bulla Sixti IV. continentur, nempe relapsus in haeresim, schisma, litterarum apostolicarum falsificatio, et delatio prohibitorum ad infideles. Habetur per Bullam pro Praedicatoribus, datam prid. Kal. Septembr. 1474. (Sixto IV. Pontifice), Incipit: Regimini universalis..., et eiusdem Pontificis (Sixti IV) pro Carmelitis 4. Kal. Dec. 1476. Incipit: Dum attempta... et Iulii II. pro iisdem Praedicatoribus 27. Feb. 1510. Incipit: Exponi nobis..., ubi inter superius excepta addit conspirationem in Romanum Pontificem: quoad reliquos vero casus, praeter hos quinque declaravit non obstare publicationem Bullae Coenae et derogationes in ea contentas.

Caeterum quoad absolvendos religiosos

2° Quoad saeculares. 1° Poterant illos absolvere (supposita Episcopi approbatione ad audiendas confessiones) a casibus *papalibus*, exceptis iis qui in Bulla Coenae continentur, et quinque aliis, qui Clementini dici consueverunt; 2° probabilius absolvere poterant a casibus in iure aut ex consuetudine Episcopo reservatis, et quos Episcopus ipse sibi non reservavit. — S. Lig. ibid.

Verum generales hae facultates recentiori iure sublatae sunt per Constitutionem Apostolicae Sedis 15. Octobr. 1869., in qua quoad facultatem absolvendi a casibus Sedi Apostolicae reservatis haec leguntur: Quae vero privilegia aut facultates sive a Praedecessoribus Nostris, sive etiam a Nobis cuilibet coetui, Ordini, Congregationi, Societati, Instituto etiam Regulari cuiuscumque speciei, etsi titulo peculiari praedito, atque etiam speciali mentione digno a quovis unquam tempore huc usque concessae fuerint, ea omnia, easque omnes Nostra hac Constitutione revocatas, suppressas, et abolitas esse volumus, prout reapse revocamus, suppressimus, et abolemus etc. Ergo et quae hoc loco Gury scripserat, et quae de hac re veteres a multis saeculis Auctores habent, mere ad praeteriti temporis historiam pertinent (10).

subditos a casibus Bullae Coenae, praetereundum non est, quod Lucius Ferraris V. Absolutio art. I. n. 37. et V. Praelatus Regularis n. 20.) post alios notat scilicet Sacram Congregationem Episcop. et Regular. facto verbo cum SS. Clemente VIII. absolute decrevisse quod omnes Bullae et decreta derogatoria privilegiorum Regularium quantum ad facultatem absolvendi a casibus Papae reservatis sunt intelligenda solum in ordine ad saeculares, non autem in ordine ad suos subditos Regulares. Quod vero V. Praelatus Regularis n. 31.) innuit, quosdam auctores asserere, S. Congregationem declarasse, Praelatos Regulares non posse absolvi ab haeresi occulta: ipsemet (Ibid. n. 25.-29.) palam facit istam Declarationem 19. Nov. 1628., quam tantopere iactat Mendo (Stater. disp. 1. q. 4. n. 56.), et post eum Dominicus Viva (*ad Prop. 4. Alexandr. VII. n. 2.*) nihil huc pertinere. Vid. et illa quae idem Ferraris habet V. Absolutio art. 1. a n. 29.

(10) Adverte tamen Declarationem, quae in Instructione S. Officii Supr. Inquis. data 1. Februarii 1871. ad cuiusdam Ordinarii quaesita, sic legitur: Per Constitutionem (Apostolicae Sedis) SS. Pater nullatenus intendit, ne minimum quidem detrimentum inferre facultatibus cuiuscumque indolis, quae a S. Sede ante promulgationem eiusdem Constitutionis concessae fuerint, sive hae quinquennales sint, sive extraordinariae, sive respicientes praesens Iubilaeum (indictum nempe occasione Oecumenici Vaticani Concilii); atque vult, ut in suo pleno vigore permaneant, tempore perdurante in dictis Constitutionibus sive Indultis praefinito. Quae postrema verba satis indicant, in abrogatione non comprehendi facultates temporarias etiam alicui coetui, seu Ordini, aut Instituto concessas. Item cum in allatis Constitutionis verbis abrogatio referatur tantum ad privilegia seu concessionem coetui, Ordini, Societati, Instituto, Congregationi tributas, aperte colligitur, in suo vigore manere facultates,

IV. Circa irregularitates et impedimenta.

1126. 1° Cum suis dispensare possunt 1° in omnibus irregularitatibus occultis ex delicto, excepto homicidio voluntario, ut Episcopi cum diocesanis; 2° in irregularitatibus quoad defectum animae ob dementia, si periculum eius cessavit; quoad defectum corporis, v. gr. quoad defectum natalium (quae irregularitas ex se cessat per professionem religiosam), quoad bigamiam etiam veram, et defectum publicum lenitatis.

quae sint personales, quae scilicet singulari alicui personae concessae fuerint.

Quod si ex huiusmodi concessione sint qui facultatem habeant in casus papales, iam redit quaestio, utrum absolvere possint a casibus iure aut consuetudine Episcopo reservatis, et quos etiam Episcopus ipse sibi denuo reservavit. Porro quod illi, qui praemissa facultate gaudent, non possint absolvere a casibus *papalibus* qui iure evadunt episcopales, quando forte Episcopi in suis edictis etiam illos sibi specialiter reservaverint, S. Alphonsus (lib. 3. n. 397., et lib. 7. n. 99.) ex Viva (*In Prop.* XII. Alex. VII. n. 13.) videtur desumpsisse, licet pro ea alleget Cabassutum et Elbel. Ast alii forte negabunt quodammodo suppositum, posse nempe Episcopum sibi reservare peccatum, seu causam quam sibi S. Pontifex reservaverit. Quippe Superioris reservatio eam causam ita potestati inferioris praelati subtrahit, ut hic ne absolvere quidem ab eo peccato possit, aut certe absolvere non possit nisi per potestatem sibi delegatam, et ex mera Superioris permissione. Absurdum autem videtur, quod qui ne absolvendi quidem a quopiam peccato facultatem habet, illud tamen sibi reservet, et quidem ita reservet, ut non possint ab eo absolvere illi quoque, qui absolvendi facultatem a Superiore reservante acceperunt.

Egregie hanc quaestionem tractat Suarez (*De Poenit.* disp. 31. sect. 4. n. 26.), inter alia haec scribens: *Hoc ipso quod Pastor Supremus seu altior sibi reservat peccatum, extrahit illud a iurisdictione omnium inferiorum. Nihil ergo habent inferiores, quod possint, sibi reservare. Quod si hoc ita est, recte sequitur, per facultatem eiusdem Pastoris supremi (quae et Mendicantibus communicatur) tolli sufficienter reservationem: quia Superior iurisdictionem potest concedere, inferiore etiam renuente; atque hoc non solum ex usu, sed etiam ex rigore iuris verum est.*

Nec aliter Card. De Lugo (*De Poenit.* disp. 20. n. 151.) qui insuper id Episcopis positive interdictum memorat. *Addo denique (inquit), quod dictum est, non posse valide Episcopum reservare sibi peccatum, quod S. Pontifex sibi iam reservaverat (quod idem est de quocumque Praelato inferiori respectu Praelati superioris), locum habere, quando etiam Episcopus vel Praelatus inferior reservavit sibi prius aliquod peccatum. Si enim postea Papa vel Praelatus superior illud idem peccatum sibi reservet, eo ipso cessat reservatio Episcopi vel Praelati inferioris: quia tunc etiam per reservationem Papae aufertur Episcopo facultas absolvendi ab illo peccato; atque adeo non potest illud sibi reservare de novo, nec continuare reservationem prius factam... Denique S. Congregatio Cardinalium de mandato Clementis VIII in suo decreto, edito an. 1602. circa casus reservados, prohibuit, ne de caetero (Episcopi) reservarent sibi casus legi solitos in Bulla Coenae, nec alios Sedi Apostolicae specialiter reservados.*

bus sermo est. Ut enim superius (n. 1123.) dictum est, iure ab Episcopi, atque adeo a parochi iurisdictione hi sunt exempti.

(13) Immo Mendicantes etiam Ordinum non Mendicantium privilegia participant.

2° Cum saecularibus. 1° Possunt dispensare in omnibus irregularitatibus occultis ex delicto, ut Episcopus; 2° possunt dispensare et commutare vota et iuramenta, ut Episcopus, sed in foro tantum interno; 3° dispensare possunt cum coniugibus in impedimento exigendi debiti propter incestum commissum cum persona consanguinea compartis. — S. Lig. n. 109. — Insuper Religiosi possunt dispensare in voto castitatis cum coniugibus in ordine ad usum matrimonii, sive ante sive post initum matrimonium votum emissum fuerit.

V. Circa Missam, Communionem et ultima Sacramenta.

1127. — 1° Regulares possunt celebrare Missam una hora ante auroram, id est tribus horis ante ortum solis, sed tantum in Ecclesiis propriis in quibus id etiam facere possunt Sacerdotes saeculares ex eodem privilegio (Greg. XIII); post meridiem autem una tantum hora. Nam licet ex privilegio concessa ab Eugenio IV olim possent celebrare etiam tribus ab elapso meridie horis; at istud privilegium a S. Pio V. revocatum est.

2° Possunt ministrare Eucharistiam in suis Ecclesiis omnibus fidelibus, excepto Paschatis die (11).

3° Possunt administrare Communionem paschalem, Extremam Unctionem et Viaticum suis subditis, novitiis et familiaribus (12). — S. Lig. n. 121. 122. — Non gaudent tamen hoc privilegio Congregationes saeculares, secluso speciali Indulto apostolico, cuiusmodi v. gr. recenter Sulpicianis, Maristis, et Oratorianis concessum est.

VI. Circa casus particulares.

1128. — 1° Possunt dispensare cum causa in legibus ecclesiasticis cum subditis suis, ut Episcopi, v. gr. circa Officium divinum, ieiunium, abstinentiam, etc.; quia habent iurisdictionem quasi episcopalem.

2° Possunt Superiores regulares permittere subditis simpliciter tonsuratis, ut in Ecclesiis praedicent (Greg. XIII).

3° Religiosi mendicantes communicant generatim inter se (13) de suis privilegiis, tum circa personas, tum circa loca. At non communicant, quando sunt omnino specialia, vel odiosa, vel contraria proprio statui, ita ut communi bono seu observantiae Religionis praeiudicent.

(11) Romae excipitur etiam feria V in Coena Domini.

(12) Familiares heic eos intellige, qui perpetui commensales sunt, et intra claustrum degunt. Et hinc ratio, cur Regulares administrare iis possint sacramenta, de qui-

Sedulo autem advertendum est, haec privilegia Religiosis familiis a Iure canonico, vel a Sancta Sede concessa, solis competere Superioribus, qui ea pro sapientia sua subditis communicant; insuper autem eadem non extendi ad Ordines non stricte religiosos, qui Congregationes saeculares nuncupantur (14).

APPENDIX

DE STATU ACTUALI REGULARIUM IN GALLIA

Permulta Monasteria tum virorum, tum feminarum, decimo octavo saeculo ad finem vergente, in Gallia numerabantur. Sed immani rerum omnium perturbatione, quae subsecuta est, omnia dissoluta fuerunt. Sedata tempestate, multae Monialium domus restitutae sunt. Plures aliae sub variis formis ab Episcopo sancitis conditae sunt. Subinde nonnulli etiam virorum Conventus restituti fuere, eosque nunc in dies multiplicatos cernimus. Plura autem exorta sunt dubia, quae a nobis perpendenda sunt. Difficultates occurrunt praesertim circa Moniales. Hinc.

1129. **Quaesita.** — **QUAER.** 1° *An Moniales in Gallia emittant VOTA SOLEMNIA?*

Resp. Neg. Etenim propter temporum difficultates post Gallicam perturbationem, servarunt facultatem bona possidendi et acquirendi, non obstante voto paupertatis. Sic pluries a S. Sede fuit declaratum. Ergo votum paupertatis, quod emittunt, non est solemne (15). Ergo etiam duo alia nequeunt esse solemnia; nam iuxta solemnis Professionis naturam, et Ecclesiae leges, votum unum non potest esse solemne sine alio. Ergo votum castitatis non constituit impedimentum matrimonii dirimens, donec placuerit Summo Pontifici restituere Monialibus votorum solemnitatem, vel statuere ut votum simplex sit impedimentum dirimens.

1130. — *Responsum S. Poenitentiariae ad Episcopum Lemovicensem directum, anno 1820.*

S. Poenitentiaría, diligenter perpensis expositis, Ven. in Christo Patri Episcopo Lemovicensi (Limoges) respondit: Votum solemne illud esse, quod ab Ecclesia ut tale acceptatur, et voventem inhabilem reddit in perpetuum et immutabiliter (spectata lege ordinaria et seclusa dispensatione pontificia) ad matrimonium contrahendum, et ad dominia rerum

(14) Intellige, nisi speciali Sedis apostolicae indulto iis quoque id concessum fuerit.

(15) Conclusio haec ex praemissis non sequitur necessario. Dispensare enim Sedes

apostolica potest, ut licet solemnibus paupertatis voto obstrictae possidere possint, uti patet ex Responso S. Poenitentiariae mox subiecto. Vide dicta sup. in not. ad n. 1103.

acquirenda vel retinenda, prout cum caeteris SS. Canonum tractatoribus loquitur P. Pirhing. in 3° Decret. tit. 34. §. 1. *Cum ergo (ut praemissa ab Episcopo oratore significant) modo Galliarum Moniales, ut sese civilibus legibus accommodent, sic paupertatis votum emittant, ut minime se abdicent dominio rerum suarum, sed eas ut proprias retineant, ac de iisdem, cum opus fuerit, iuxta leges civiles disponere intendant, ideo hoc earum votum sive quinquennale, sive perpetuum sit, solemne certe non est, neque ut tale ab Ecclesia acceptatur. Quod si huiusmodi paupertatis votum solemne non est, nec solemnia censerí possunt reliqua duo vota castitatis et obedientiae; quippe cum secundum solemnis religiosae professionis naturam, atque Ecclesiae disciplinam, votum unum sine alio solemne esse non possit.*

1131. — **QUAER.** 2° *An Moniales in Gallia lucrari nihilominus valeant omnes Indulgentias Religionis, in qua vota solemnia alibi emittuntur?*

Resp. Affirm. Constat ex sequenti responso S. Poenitentiariae ad DD. Bouvier directo.

Beatissime Pater,

Episcopus Cenomanensis, ad Sanctitatis Vestrae pedes provolutus, rogat humiliter responsionem ad sequentia dubia:

1° *An Moniales tempore perturbationis Gallicanae suppressae, postea restitutae, sed ab aliis dioecesibus in Cenomanensem translatae, vere nihilominus sint Moniales antiquis privilegiis suis gaudentes?*

2° *An Conventus Monialium recenter fundati, secundum proprias instituti approbati regulas, cum sola Episcopi auctoritate, spiritualibus Ordinis sui privilegiis, aliisque communicatis gaudeant?*

Pleraque Monasteria in Galliis nunc existentia non fuerunt restituta aut fundata.

Sacra Poenitentiaría Venerabili in Christo Patri Episcopo oratori respondendum censuit: Moniales, quae ante Gallicanam perturbationem solemnem religiosam Professionem emisserunt, veras Religiosas esse, easque, sicut et caeteras Sorores Monasteriorum Galliae, lucrari posse Indulgentias omnes, quae Religioni seu instituto aliarum Monialium solemnia vota emittentium, secundum institutum seu regulam respectivam concessa fuerunt; idque ex Indulto S. P. Pii VII. et a SS. D. Papa Gregorio XVI. iterum confirmato. Datum Romae, in S. Poenitentiaría, die 3 Februarii 1841.

1132. — **QUAER.** 3° *An Episcopus in Gallia dispensare possit Moniales a votis?*

Resp. 1° Affirm. quoad Moniales pertinentes ad Ordinem, in quo vota